

ת"פ 28904/06/20 - ידיעות אינטרנט (מפעילות אתר, 2.YNET,) אילנה קוריאל ע"י נגד מדינת ישראל, עלא אל עמרני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 28904-06-20 מדינת ישראל נ' אל עמרני

מספר בקשה: 36

1. ידיעות אינטרנט (מפעילות אתר 2.YNET) אילנה קוריאל ע"י ב"כ עו"ד מ.מוזר, ט.ליבליך, ת.גליק

1. מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז דרום עו"ד יואב קישון, משנה לפרקליט מחוז דרום
2. עלא אל עמרני

בפני כבוד השופט יואל עדן
המבקשות:

נגד
המשיבים:

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד רחאל
החלטה

1. המבקשות עותרות להתיר פרסום תיעוד קולי - חזותי, של חקירת המשיב 2 מיום 12.9.19.

בהליך זה ניתנה ביום 12.8.21 הכרעת דין במסגרתה התקבלה טענת זוטא, והמשיב 2 זוכה מחמת הספק מהעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום. ראייה מרכזית בהליך היתה חקירת המשיב 2 מיום 12.9.19, אשר תועדה תיעוד קולי וחזותי. התיעוד הינו במסגרת המוצג ת/א'4, אשר הוגש, והכרעת הדין מתייחסת אליו.

2. לטענת המבקשות עקרון פומביות הדיון זכה למעמד חוקתי, הכלל המנחה הינו פרשנות על דרך הצמצום של היוצאים מן הכלל של הפומביות, אחד החריגים בחוק לעקרון פומביות הדיון נקבע בסעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002 ("חוק חקירת חשודים"), ומאחר ופסק הדין ניתן זה מכבר, ואין בפרסום החקירה כדי לפגוע במשיב 2, נוטה הכף לעבר פומביות הדיון, ויש להתיר את הפרסום.

נטען כי קיימת לציבור הזכות למידע, ולאחר שהוכרע הדין הכיר בית המשפט העליון במקרים אחרים בכך שלא ייגרם נזק מפרסום תיעוד חזותי של חקירת נאשם, ומקל וחומר לאחר שכבר ניתן פסק דין בעניינו, וכי הפרסום לא יפגע בפרטיותו ובכבודו, אלא יחשוף הפעלת אמצעי חקירה פסולים.

3. המשיב 2 הודיע באמצעות בא כוחו, כי הוא אינו מתנגד לבקשה.

המאשימה - המשיבה 1 מתנגדת לבקשה, ובתגובתה נטען כי ההליכים בתיק זה טרם הסתיימו, שכן הוגש על ידי המאשימה ערעור, התיעוד אשר פרסומו מבוקש הינו ראייה מרכזית בהליך הערעור, בפרשה הוגשו שני כתבי אישום

נוספים, כנגד אסירים המואשמים במתן שוחד למשיב 2, ומשפטם טרם הסתיים.

עוד נטען, כי בנסיבות אלו אין מקום לפרסום התיעוד החזותי, או דיון ציבורי בו, דבר שעשוי לעמוד בניגוד להוראת סעיף 71(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד - 1984 ("חוק בתי המשפט").

4. בתגובה לתגובת המשיבה 1, נטען ע"י המבקשות, כי המשיבה 1 לא הציגה כל סיבה מדוע יש בפרסום הראיה כדי להשפיע על ההליך המשפטי של הערעור, כי יש לשקול את שלב ההליך, ובפרט אם הוא מצוי בפני חקירת עדים והבאת ראיות, משמצויים אנו לאחר הבאת ראיות ושמיעת עדים, הנטייה היא להתרת הפרסום.

ביחס לתיקים האחרים נטען כי מפרוטוקולים שהגיעו לידי המבקשות, ניתן להתרשם כי בית המשפט שם מודע למשפט הזוטא שהתקיים בעניינו של המשיב 2, ונוכח האמור לא יכולה להישמע הטענה כי פרסום החקירה עשוי להשפיע על הליך שיפוטי אחר.

עוד נטען כי המשיבה 1 איננה יכולה לבסס התנגדותה על סעיף 71 לחוק בתי המשפט, הואיל ואין מדובר באמת מידה לבחינת בקשה להתרת פרסום, אלא מדובר בסעיף הקובע עבירה פלילית.

עוד נטען בהקשר זה, כי לצורך התקיימות עבירה מכוח סעיף 71 לחוק בתי המשפט, יש להוכיח קיומם של שני תנאים מצטברים, האחד כי הפרסום יעשה במטרה להשפיע על מהלך המשפט או תוצאותיו, או כאשר קיימת אפשרות קרובה לוודאי להשפעה על ההליך המשפטי, ותנאים אלו לא הוכחו.

נטען כי הסכמת המשיב 2 לפרסום מהווה שיקול משמעותי להתרתו, הואיל ואחד האינטרסים העומדים בבסיס האיסור הינו זכות הנחקר לפרטיות ושמירה על כבודו.

5. בדיון שהתקיים הרחיבו הצדדים בטענותיהם. ב"כ המשיבה 1 אישר כי להערכתו אין גורם בהליכים האחרים אשר לא נחשף לדיסק - הנאשמים ובאי כוחם מטבע הדברים אמורים היו להיחשף לדיסק, כך גם השוטרים אשר היו שם. ב"כ המשיבה 1 מאשר כי אינו סבור שקיים עד אשר יראה כעת משהו שהוא לא ראה, וכי גם המותב הדן בתיק האחר ייחשף לדיסק.

נטען כי עמדת המשיבה 1 הינה לאור עמדתה העקרונית כי פרסום חומרי חקירה יכולים להשפיע בזמן שהליכים מתנהלים, לא במובן של עד כלשהו שיראה את הדברים, אלא במובן של קיום דיון ציבורי, ההתנגדות הינה כללית, וסעיף 71 לחוק בתי המשפט, קובע עבירה של פרסום שיכול להשפיע על ההליך.

נטען כי על בית המשפט במסגרת החלטתו לפי סעיף 13 לחוק חקירת חשודים, לבחון את האפשרות כי יבוצעו עבירות לאחר מכן בצורה כזאת או אחרת.

ביחס לפרסום המלל, נטען כי קיים איסור על פרסום המלל לאור סעיף 71 לחוק בתי המשפט, הואיל וסעיף זה אוסר על כל פרסום במלל או בכל דרך אחרת אשר יהיה בו להשפיע על ניהול ההליך הפלילי.

עוד נטען כי אם ייאמר כעת ע"י ב"כ המאשימה כי הם מסכימים לפרסום, המשמעות הינה שאין עבירה ולא תהיה עבירה אף פעם, ואם היתה ניתנת הסכמה לפרסום והיה מוגש כתב אישום לאחר מכן אז היה נאמר לב"כ המאשימה - כיצד ניתן לעשות זאת.

6. ב"כ המבקשות טענה כי מה שמבקשת המדינה, בהקשר לסעיף 71 לחוק בתי המשפט, הינו צו צופה פני עתיד לדבר שאין לדעת אם יתקיים או לא, וכי בקשת המדינה הינה תוך התעלמות מחופש הביטוי, פומביות הדיון, וסעיף 68 לחוק בתי המשפט.

נטען כי לאור דברי ב"כ המאשימה על כי קיימת למאשימה עמדה עקרונית להתנגדות כללית, הרי הדבר מטריד, הואיל והמדינה מתעלמת מכך שבבירור מחדל הינה דיון פומבי לפי סעיף 68 לחוק בתי המשפט. ב"כ המבקשות מפנה לאשר נפסק בפרשת תורג'מן, ולשיקולים שפורטו שם, ונטען כי הרציונלים לסעיף 13 אינם מתקיימים.

7. לאחר שנשמעו הצדדים ונבחנו טענותיהם, מסקנתי היא כי לא קיימת מניעה בשלב זה לפרסום תיעוד קולי - חזותי של החקירה, ויש להיעתר לבקשה.

השיקול המרכזי בהתרת הפרסום הינו עמדת המשיב 2, הנחקר עצמו, ולצד זאת העובדה כי הלכה למעשה כל הגורמים הרלוונטיים נחשפו לתיעוד זה, ומשכך לא יהיה בעצם החשיפה כדי להשפיע על הליך כלשהו.

8. סעיף 13 לחוק חקירת חשודים אוסר על פרסום תיעוד חזותי וקולי של חקירה ללא קבלת אישור בית המשפט: **"המפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, כולו או חלקו, בלא רשות בית משפט, דינו - מאסר שנה"**.

איסור זה מתייחס אך לפרסום התיעוד החזותי או הקולי של החקירה, ואינו אוסר על פרסום תוכן החקירה והמילים אשר נאמרו בה על ידי מי מהצדדים.

ר' ע"פ 2476/15 רשות השידור (בפירוק) נ' מדינת ישראל ואח' (5.4.2016, 16.4.2016) - **"לפי סעיף 13 אין איסור על פרסום התוכן של תיעוד החקירה לכשעצמו, אלא על פרסומו על דרך 'תיעוד חזותי או קולי'"**. (סעיף 5 לפסק הדין).

ההנחה בבסיסו של איסור פרסום תיעוד חזותי או קולי, הינה כי פרסום תוכן מילולי בלבד של חקירה, אינו פוגע במידה המצדיקה את איסור הפרסום, זאת לעומת פרסום חזותי או קולי הכוללים רכיב נוסף אשר פוטנציאל הפגיעה כתוצאה ממנו גבוה יותר. מכאן האבחנה אשר ביצע המחוקק בין תוכן מילולי המותר בפרסום לבין תיעוד חזותי קולי האסור, ללא קבלת אישור בית המשפט.

משאלו הנימוקים המרכזיים לאבחנה ולאיסור, הרי שהמסקנה הינה כי השיקול של אפשרות הפגיעה בנחקר הינו שיקול מרכזי, אך כפי שיפורט להלן אינו היחיד.

ר' הדברים הבאים מע"פ 10994/08 מ"י נ' רון תורג'מן (14.5.2009), בו הותר פרסום תיעוד חזותי קולי של חקירה, אף לפני מתן גזר דין:

"האיסור בסעיף 13 לחוק מדבר בפרסום תיעוד חזותי או קולי של החקירה בלבד. פרסום תוכן חקירה משטרתית במדיום שאינו חזותי או קולי אינו אסור על-פי סעיף 13 לחוק. ההנחה הטמונה בהסדר זה היא כי, בהעדר מגבלות אחרות לפרסום תוכן החקירה על-פי הוראות דין אחרות, הצגה לעיני הציבור של תוכן מילולי של חקירה באמצעות תמליל אינה פוגענית במידה כזו המצדיקה את איסור פרסומה, בהתחשב בעקרונות חופש הביטוי, חופש הפרסום ופומביות הדיון, המושרשים עמוק בשיטה המשפטית החוקתית בישראל. לעומת זאת, הערך המוסף של פגיעה הכרוכה בפרסום חזותי או קולי של התנהלות החקירה על פני פרסום תמליל החקירה, הוא בעל משקל משמעותי, המצדיק איסור פרסום של תיעוד החקירה במדיומים אלה, בכפוף להיתר שיפוטי לפרסום במקרים בהם איזון השיקולים מטה את הכף לכך. הפער האיכותי בין פרסום התוכן המילולי של החקירה, לבין פרסום תיעוד חזותי".

עוד לענין משמעות חשיפת נחקר בתמונתו ובקולו, ר' ע"פ 5127/11, רשות השידור הישראלית - ערוץ 1 נ' רוני רון, מרי פיזן ומ"י (10.10.2011), שם נפסק כי "היחשפות הנחקר, בתמונתו ובקולו, שקולה כמתן היתר לכל להציץ אל הנחקר ברגעי שפל וביזיון, ועתים במלוא עליבותו" (סעיף 6 לפסק הדין).

9. סוגיית פרסום הקלטה חזותית או קולית כרוכה בהתנגשות בין שורת עקרונות חשובים. מן הצד האחד, ההגנה על פרטיותו וכבודו של נחקר או צדדים אחרים, מניעת פגיעה במוסד החקירה וברצונם של עדים פוטנציאליים להעיד מחשש שמא הדבר יתפרסם בציבור, ותקינות ההליך השיפוטי, ומנגד, עקרון פומביות הדיון, זכות הציבור לדעת, והצורך לאפשר ביקורת ציבורית ותיקון ליקויים, שיקולים המהווים עקרונות יסוד ומצויים בבסיס השיטה המשפטית שלנו.

ר' הדברים הבאים מע"פ 10994/08 דלעיל (סעיף 49 לפסק הדין):

"סוגיית הפרסום ברבים של קלטת חקירה כורכת עמה, אפוא, התנגשות בין עקרונות חשובים, מהם בעלי היבטים המשיקים לעקרונות יסוד של השיטה, ולזכויות אדם בעלות מעמד חוקתי. מתמודדים אלה מול אלה אינטרסים של הגנה על פרטיותם וכבודם של הנחקרים ושל צדדים אחרים שעניינם עולה בחקירה, העלולים להיפגע מחשיפה בציבור של חומר חקירה הקשור בהם. כן עולים שיקולים של מניעת פגיעה במוסד החקירה הפלילית ובנכונות עדים פוטנציאליים להעיד, מחשש לפרסום עתידי ברבים של חומר חקירה הנוגע אליהם. מתלווים לכך שיקולים של הבטחת תקינות ההליך השיפוטי הפלילי והגנה מפני חשיפתו ל"משפט הציבור" בטרם ניתנה הכרעה שיפוטית. מנגד, ניצב עקרון פומביות הדיון, הנגזר מעקרונות חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, העומדים בתשתית המשטר החוקתי-דמוקרטי, וביסוד פעולתן התקינה של מערכות השלטון. עקרון פומביות הדיון נועד לחשוף לעיני הציבור את ההליכים השיפוטיים, ובכללם גם את חומר הראיות שהוצג

במשפט. הוא נועד, בין היתר, לאפשר ביקורת ציבורית קונסטרוקטיבית בדבר סטיות מהתנהלות תקינה של רשויות השלטון, ולאפשר בצידה תיקון ליקויים ושיפור דרך פעולתם של הגופים הציבוריים."

יש לזכור כי הכלל הינו איסור פרסום תיעוד חזותי קולי, והתרת הפרסום צריכה לאישור בית משפט. אמנם קיים צורך להביא בחשבון את עמדת הנחקר לנוכח תכלית ההגנה על כבודו ופרטיותו, אך הגם שזהו שיקול מרכזי, לא די בהסכמת הנחקר, ויש לבחון גם את שאר התכליות ביסוד האיסור.

עקרון פומביות הדיון, עקרון חופש הביטוי, הצורך בשקיפות פעולות הרשות החוקרת, וזכות הציבור לדעת, הינם עקרונות יסוד, אשר האיזון המתבצע צריך להביא במסגרתו את משקלם המרכזי.

ככלל, הכרעה בדבר נקודת האיזון הראויה בכל מקרה נעשית תוך בחינת הנסיבות המסויימות בו.

10. בחינת מכלול הנסיבות בענייננו באספקלריה של התכליות והעקרונות האמורים, מביאה למסקנה כי יש להתיר את פרסום התיעוד החזותי - קולי של החקירה.

כאמור, הנחקר עצמו, המשיב 2 - הודיע כי אין הוא מתנגד לפרסום. משכך, השיקולים המרכזיים הקשורים בהגנה על כבודו ופרטיותו אינם מונעים את הפרסום, וגם טענות ב"כ המאשימה אין מביאות למסקנה כי יש למנוע את הפרסום.

ההליך הנוכחי, בו נשמעו ראיות והוצג התיעוד החזותי קולי של החקירה, הסתיים. בית המשפט, הצדדים והעדים נחשפו לתיעוד, וניתנה הכרעת דין. העובדה שקיים הליך ערעור, כפי שטען ב"כ משיבה 1 אינה מטה את הכף לאיסור הפרסום. כך, בפרשת תורג'מן (ע"פ 10995/08 לעיל) הותר הפרסום אף בטרם ניתן גזר דין. מכל מקום, הראיה ודאי שתיחשף בפני ערכאת הערעור.

שלושת הנימוקים אשר הביאו להתרת הפרסום בפרשת תורג'מן (סעיף 60 לפסק הדין) תקפים במקרה זה, ואף מקל וחומר. האחד - השלב הדיוני אינו מקים חשש לפגיעה בהליך השיפוטי, השני - עמדתו של הנחקר עצמו, אשר אינו מתנגד לפרסום, והשלישי - הפרסום קשור בטענות הקשורות לאופן ניהול החקירה, ומכאן קיומו של ענין ציבורי ממשי בפרסום.

גם הטענה בדבר קיומם של שני כתבי אישום בהליכים אחרים כנגד אסירים אשר הואשמו במתן שוחד למשיב 2, ואשר משפטם טרם הסתיים, אינה שוללת את הפרסום. ב"כ המאשימה אישר כי כל הגורמים הרלוונטיים נחשפו לתיעוד. כל העדים, השוטרים והנאשמים נחשפו לתיעוד, וגם בית המשפט ייחשף לו. משכך, גם אין חשש ממשי לפגיעה כלשהי בהליכים אחרים.

יש לזכור כי התוכן המילולי של החקירה אינו מוגבל בפרסום. השאלה אינה דבר פרסום תוכן החקירה, אלא אך תיעודה החזותי קולי. לפיכך, טענות לפגיעה בהליכים אחרים כלשהם, בין הליכים מקבילים ובין הליך ערעור, צריכות להסבר

מדוע דווקא התיעוד החזותי קולי, אל מול הפרסום המילולי המותר, יביאו לפגיעה אפשרית נטענת. הסבר שכזה לא הובא.

ב"כ המאשימה העלה טענה נוספת לפיה: "בנסיבות אלו אין מקום לפרסום התיעוד החזותי או דיון ציבורי בו דבר שעשוי לעמוד בניגוד להוראה 71 (א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב - התשמ"ד 1984)". טענה זו אינה רלוונטית לדיון במסגרת שיקולים לפרסום או אי פרסום תיעוד חקירה.

סעיף 71 (א) לחוק בתי המשפט אוסר פרסום "...במטרה להשפיע על מהלך המשפט או תוצאותיו, וראייה מראש את ההשפעה האמורה כאפשרות קרובה לודאי כמוה כמטרה להשפיע...".

מניעת פרסום מתוך חשש כי מאן דהוא יחליט לבצע עבירה, הינה מרחיקת לכת, ואינה מתיישבת עם העקרונות הבסיסיים בשיטתנו המשפטית. כך בכלל, וכך ביחס לסעיף 71 (א) לחוק העונשין, אשר אכיפתו מוגבלת בשל עקרון חופש הביטוי, בפרט.

אינני מוצא מקום להרחיב ביחס לכך, הדברים ברורים - שמא נאמר כי נאסור פרסומים ונגביל את זכות הציבור לדעת אך מחשש עתידי לביצוע עבירה ? מובן כי התשובה לכך שלילית.

זאת ועוד, ב"כ המאשימה אף טוען כי "אין מקום לפרסום התיעוד החזותי או דיון ציבורי דבר שעשוי לעמוד בניגוד להוראה 71 (א)". עצם קיומו של דיון ציבורי, אינו עומד ואינו יכול לעמוד, בניגוד להוראת חוק זה.

11. מכל האמור, לאור אי התנגדות הנחקר עצמו, המשיב 2, היעדר אפשרות ממשית לפגיעה בהליך זה אשר הסתיים, או בהליכים אחרים, מתן משקל מרכזי לעקרונות היסוד של פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת, כמו גם מתן האפשרות לבחון את התנהלות היחידה החוקרת, המסקנה היא כי יש להיעתר לבקשה.

אשר על כן אני מתיר את פרסום התיעוד החזותי קולי של חקירת המשיב 2 מיום 12.9.2019.

על מנת לאפשר למשיבה 1 להשיג על החלטה זו או נקיטת כל הליך אחר, אני מורה על עיכוב ביצוע ההחלטה עד ליום 30.12.21 שעה 12:00.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"ב, 24 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

